

СЪРЦЕ НА СЪРЦАТА

O love, I am not but love
Shelley

*

Алпийските вършини съ леденъ погледъ
Намръщено се взиратъ къмъ Лагорнъ,
О чийто цветни брегове морето
Се гали и съсъ ромонъ тихъ имъ шепне
Най-свидните си блянове, родени
Въ таинствените негови недра.
Вей тихъ вечерникъ, песенъ на самотенъ
Рибаръ отъ нейде съ себе си понесълъ;
А надалечъ, къмъ дрезгавия западъ
Разпръснати, рой бели ветрила,
Подобно леки пеперуди, тънатъ
На небосклона въ огнените скути.

По стръмний брягъ дружина чужденци
Се спущаха, подзели буйна распря.
Единъ отъ тяхъ, комуто въвъ очите
Бе сякаше огледано небото,
Къмъ другите извърнатъ проговори:
«О, вярвайте, честитъ е само онзи,
Сърцето на когото е олтаръ,
Де пламъка на истината грей —
И осветлява разумътъ.» Презъ речъ
Преварилъ, други се обади тамъ:

— Блянъ на поета! Истината въ него
Е врагъ на всяка истина въ живота.
Въвъ истини що изъ сърце изхождатъ,
Намиратъ щастъе и наслада само
На мисълъта безкръвните аскети...
Бъди Монбланъ! На висини възмогатъ,
Обвий се съ ледъ и съ леденъ погледъ гледай,
Това подъ тебе въ мрака що гъмжи. —

Но, въ него взрянъ, ръка подигна Шелли —
На горди думи съ по-гордъ отговоръ: